

Unde a plecat iubirea?

Lucica Boltasu

Doamne Îți revarsă harul peste lumea împietrită,
Relevează-le Calvarul și iubirea-Ți infinită,
Dă speranță celor care nu mai au nimic a-Ți cere,
Pune Tată-nviorare și în duhul lor putere!
Căci ei nu au bucurie pentru ce îi înconjoară
Și trăiesc în agonie, înăuntru și-n afară.
Multe gânduri refulate, vorbe spuse la necaz,
Jurăminte încălcate, lacrimi curse pe obraz,

Toate astea Doamne Tată și-apoi necomunicarea,
Fac trăirea complicată și departe împăcarea.
La om nu prea e posibil să-și reconcilieze viața,
Căci îi pare ilizibil și Cuvântul și povăța.
Unde a plecat iubirea ce-ai inoculat în oameni,
De ajuns-a despărțirea să îi facă iar neoameni?
O, măcar de-ar fi voință ca la Pavel, să trăiască
Cu întreaga lor ființă pentru Domnul și să crească

În Cuvânt, în cunoștință, nu s-ar frământa o viață,
Ar veni la pocăință, Doamne, Calea Ta-i învață!
Ar ierta pe greși îndată, ar iubi mai altruist
Și-ar lupta ca fără pată să trăiască pentru Crist.
Prin aceste văi de plângeri am trecut și eu cândva
Și e greu când zilnic sângeri să nu ai pe cineva
Să îți sprijine piciorul și căderea s-o oprească,
Doamne pune-n oameni dorul pentru patria cerească!

Căci e grea singurătatea, fără prieteni, frate, mamă...
Nu găsim în om cetatea de refugiu, numai teamă
Pentru ziua cea de mâine, pentru ce are să vie,
Pentru o bucat' de pâine dar nimic din veșnicie!
Și ce-i viața de pe glie? Câțiva ani, poate decade,
Când gândim la veșnicie, toți spunem "Sunt cumsecade!"
Dar Părintele din slavă în sfîntenia Lui cea mare,
Ne vorbește clar în Slova ce ne dă orientare.

Spune despre îndurare, despre milă, compasiune,
Despre dragostea prin care se produce o minune,
Zi de zi ea crește, crește, ca aluatul pentru pâine,
Niciodată nu se-oprește și nu spune "poate mâine!"
Ea "acuma" acționează, nu privește înspre sine,
Zi și noapte vegilează ca să facă doar ce-i bine.
Se-nfrânează în a cere pentru sine bunăstare,

Căci în ea e o putere de la Dumnezeu cel mare.

Și mai fericită este ca să dea celui ca n-are,
O frântură de poveste, pace, binecuvântare.
Alte reguli are Domnul și criterii pentru-a spune
Dacă ești cuprins de somnul morții, dacă ești tăciune,
Sau ești jar pe altarul vieții, care arde, dă căldură,
Un surâs al dimineții, sau un pumn închis de ură.
Nu-i nimic în om prin care să vedem sfințenie, dar,
Dumnezeu ne dă iertare de ne-ncredem în Calvar.

La Golgota, sus pe cruce s-a-implinit atunci Cuvântul,
Izbăvirea ce ne-anuce Domnul, pe întreg pământul.
N-aș putea să fiu vreodată ce am fost cândva în lume,
Am o inimă schimbată și în Isus am un nume.
Sunt un fiu iertat, mărire Tată, Fiu și Duh Preasfânt,
Copleșit de-a Ta iubire, sunt o torță pe pământ!
Vreau să ard, să dau lumină celor ce-s căzuți în vale,
Să spun celor ce suspină că Isus e-a vieții Cale.

Domnul ne eliberează de poveri, de sentimente
Care zilnic degradează conștiințele ardente.
Ne ia vâlul de pe față, ochiul face luminos
Și iubind această viață să dăm slavă lui Cristos!
Căci satan e domnul lumii, el distruge vieți și case,
Căsnicia, taina humii, el nu vrea ca să o lase
Sfântă și neîntinată ci dorește dezbinare,
Ca omul să nu mai poată să găsească alinare.

Ce-a unit Tatăl din ceruri, omu-n veci să nu despartă!
Chiar de sunt furtuni și geruri, să nu bați din poartă-n poartă!
În căsuța ta-i căldură dacă Tatăl Sfânt domnește,
Nu te lași cuprins de ură, chiar de viața crunt lovește.
Căci în dragoste nu-i lege, ea e cea mai mare taină
Cel ce seamănă, culege și își schimb-a firii haină.
Haina sfânt-a curăției în Cristos, ce dă valoare,
E simbolul bucuriei și-o pecete arzătoare.

Doamne îți revarsă harul peste lumea împietrită,
Relevează-le Calvarul și iubirea-Ți infinită,
Dă speranță celor care nu mai au nimic a-Ți cere,
Pune Tată-nviorare și în duhul lor putere!
Căci trec anii ca o boare, ca și fumul se disipă,
Înspre Soarele-răsare și pe-a Duhului aripă
Ne condu pe toți Mesia, căci de nu Te-avem pe Tine,
Vom petrece veșnicia jos în iazul cu suspine.

Ne ferește Doamne Sfinte de această soartă cruntă,

Ne ridică din morminte și primește-ne la nuntă,
Ne dă haina izbăvirii cea curată și aleasă,
Dă cununa mântuirii celor care vor Acasă.
Te mai rog Doamne adună omenirea în Cuvântul
Care este o arvună, Viață pe întreg pământul,
El e Calea, Adevărul, Bobul tescuit, e Vinul,
Pâinea ce a rupt misterul și a ridicat suspinul.

Îți aduc 'nainte Doamne pe cei deprimați și singuri,
Mohorâtele lor toamne fă-le primăveri în muguri,
În miresmele iubirii să trăiască fără teamă
Și-n corola fericirii toate grijile destramă,
Să cunoască biruința ce o dai când omul crede,
Căci aceasta e credința, în ceva ce nu se vede,
Mulțumesc pentru-ndurare, pentru marea Ta iubire
Ce ne-a dat prin Har iertare și un loc în nemurire!

24/02/17, Barcelona-Lucica Boltasu